

GI-FESTIVALUR

TRÍGGJAR ÓKENDA

**Styrkin hjá G! festivalinum er, at tað eru fleiri nøvn, sum eru ókend fyrri mong.
Leivur Thomsen ummælir her nakrar av konsertunum á G! Festivalinum**

Leivur Thomsen

Eg kom á G! festivalin hóskvöldið, beint til konsertina hjá donsku Phlake. Veðrið var stak gott, stilli og lýtt, og úti á vágni lógu hesir eitt sindur ov dýru stuttleikabátarnir dovnir fyrri akker, meðan friðleysir vatnscootrar furaðu aftur og fram, púra órørdir av tónleikinum, sum ljómaði fáar metrar frá teimum inni á strondini. Fólk vóru í lurtistøðu, væl at merkja tey, sum stóðu uppi á torginum, meðan niðri á sandinum var nakað meiri lív í, har yngri áhoyrararnir førkaðu smidligu kropparnar til tónleikin hjá Phlake, sum eyðsýnliga appeleraði til yngra ættarliðið. Styrkin hjá G! festivalinum er, at tað er fleiri nøvn, sum eru ókend fyrri mong, og soleiðis var eisini fyrri mítt viðkomandi á ársins festivali. Uttan at taka nakað frá frálíku førroysku bólkunum, vil eg tí við hesum umrøða triggjar konsertir við útlendskum bólkom, eg ikki hevði hoyrt áður, respektivu triggjar dagarnar á G! festivalinum 2016.

Phlake

Phlake lögdu fyrri við lagnum “Something Better”. Ljóðið var framúr gott, í øllum førum betri enn í fjør. Lágu frekvensirnir vóru skilmarkaðir og ljóðið bulmikið tó uttan at vera ov hart. Ljóðið floymdi mjúkliga yvir sandin, og seinni, tá eg kom niður á sjálfan sandin, legði eg til merkis, at bólkurin hevði sín egna ljóðmann. Hetta var helst neyðugt, tí hann kendi tónleikin og visti, hvussu hann skuldi taka seg út sum framleiðsla.

Siðumaðurin og eg vóru báðir á einum máli um, at hetta helst mundi vera eitt tað frægasta ljóðið, sum hevði verið á G! sandinum. Hann nevndi, at ein orsök mundi vera, at pallurin var lyftur eitt sindur uppfrá, eftir at Eystur Kommuna hevði verið so beinasom at stoypa ein platt undir pallinum - hetta fyrri, at um aldurnar skuldu komið ov langt niðan á sandin, hevði tað ikki verið neyðugt at stongt pallin. Men tað hevði so ótilvitað havt positivt árin á lágu frekvensirnar, sum nú stóðu greiðir í ljóðmyndini.

“Hold kæft hvor er det godt at stå her”, læt í forsangaranum Mads Bo, sum hevði gott tak á áhoyrarunum, og teir hildu fram við lögnum “Moldavia” og “Costa Rica”.

Eg helt fyrri við siðumannin, at í hesi konsertini skuldu vit nokk ikki

Tónleikurin hjá Songhoy Blues var ikki grundaður á harmoni og fekk ongantið meiri enn triggjar akkordir

Mynd: Alessio Mesiano / G! Festival

vænta okkum nakra villa gittarsolo, eftirsum framførslan í síni heild var dekan ov poppkonseptuell, og tónleikurin eyðsýnliga skuldi fáast frá hondini terpin og í tráð við søluligu forskriftirnar hjá plátufelagnum Sony Music.

Vit komu fram til, at hetta tónleikaslagið var “amerikanskt elektro-R&B”, og framburðurin var heldur stereotypur og minti ikki sørt um Lukas Graham - bara í nakað lægri potensi.

Vit fingi so hasa gittarsolo’ina - bert ta einu - men hon var girigt konstruerað og fekk tí ikki nakran nevniðerdan eftirklang í hjørtunum í váta elementinum á G! sandinum.

Nú flutti bólkurin seg knappliga yvir í ein margháttligan reggae stíl. Bassleikarin var álitid og visti, at hann er førur fyrri at spæla undir við frekum, vælpaseraðum basslinjum, sum sparkaðu lív í stirvnu popppramleiðsluna.

Í dag er ikki nóg mikið at hava eitt vanligt trummusett. Trummusláarin, Jonathan Elkjær, hevði eina sonnevnda elektroniska “SPD pad”, sum gav bólkinum tað rætta beatið og poppljóðið.

Phlake endaðu konsertina við lagnum “Angel Zoo”, sum í Føroyum er vordid kent frá umferð í Kringvarpinum.

At klappa uppaftur er serføroyskt - uttan mun til, hvussu gott ella vánaligt nakað er. Og soleiðis var tað eisini í hesum førinum. Bólkurin kom aftur á pallin og spældi eitt nakað tamt eykalag, sum fekk konsertina at falla til jarðar. Siðani vistu teir sær ikki onnur ráð enn at endurtaka lagið “Pregnant”, hvat bar boð um, at bólkurin er nýggjur og tí hevur avmarkað við lögum í skjáttuni.

Phlake umboðaðu mainstream-popp partin av G! skránni. Bólkurin spældi væl og professionelt, og ljóðið var gott - men konsertin lyfti seg ongatið úr tí radiokonsepti, tónleikurin upprunaliga var sniðgivin til.

Songhoy Blues

Fríggjadagurin fekk onga náði frá veðurgudunum. Regnið pissaði niður. Festivalið var næstan manntómt, tá Hamradun vóru um at enda sína konsert.

Næstir á pall vóru Songhoy Blues úr Mali. Tað var meiningin, at teir skuldu spæla á sandinum kl. 21.50, men tá regnið stóð beint inn á pallin, kundi tað gera tað sama við plattinum, sum Eystur Kommuna hevði stoypt, hóast pallurin nú kanska ikki vikaðist av tungu aldunum, sum skolaðu inn á sandin.

Songhoy Blues lögdu fyrri við einum skjóttgangandi afrolagi, sum

vitnaði um eina mentan, har øll - billi eg mær inn - læra at sláa á trummu frá barnsbeini. Rútmikkurin hjá øllum fyra limunum var rimmarfastur. Gittaristurin spældi endurtakandi ostinatar við sínum ljóst klingandi Fender gittara móti fasta, luftiga bassinum, meðan sangarin spilaði seg út kropsliga við rútmiskum afrodansi, sum neyvan nakar føroyingur á Spæliplássinum evnaði at gera eftir. Man skilti onki av tí, hann sang um, men tað gjørdi ikki pettið, tí so kundi man nevnliga frítt fokusera á tað tónleikaliga heldur enn at skula fyrihalda seg til orð og meiningar.

Brádliga førkaðist tónleikurin yvir í siðbundið blues. Man hevði kanska hug til at geispa, tí onki er meiri keðiligt enn vanligar bluesfrásur, sum øll spæla. Men gittaristurin megnaði at halda fast í áhuganum, tí hann hevði sína egnu fatan av blues, sum var at endurtaka figurar við “etniskum” frasingum, og hann hevði eitt rútmiskt yvirskot, sum flestu blús gittaristar her á landi mugu hyggja langt eftir.

Sangarin fekk sær nú eisini ein gittara, og bólkurin fór at spæla meiri rokkutan blús. Meditativir ostinatar vórðu endurtiknir og flættaðir saman, meðan trummur og bassur lögdu ein fastan, óvikaligan botn.

Tónleikurin var smidligur, hóast hann var fastur.

Eftir eitt rokklag kom eitt afrolag, og soleiðis koyrði konsertin - skiftivís blues/rokk og afro. Interaktiónin millum limirnar í bólkinum var framúr góð. Teir samskiptu við at geva tekin, nakað, sum eisini finst í siðbundnum afrikanskum slagverksspæli.

Tónleikurin hjá Songhoy Blues var ikki grundaður á harmoni og fekk ongantið meiri enn triggjar akkordir. Sum oftast var tað bert tann eina akkordin. Teir nevna sjálvir tónleikaslagið “desert punk / blues”. Men skal man vera ordiliga tekniskt-teoretiskt turrisligur, kann man í høvuðsheitum siga, at talan í strukturi er um 6/8 og 12/8 ostinatbaseraðan polyrútmiskan afrotónleik í pentatonmodaliteti við “etno-blús”-elementum.

Songhoy Blues - Garba Touré, Aliou Touré, Oumar Touré og Nathanael Dembéle høvdu eina góða framførslu hetta fríggjakvöldið á G!.

Søgan hjá bólkinum er, at teir máttu flýggja undan sharialóg fyrri at sleppa at spæla sín tónleik. Á tann hátt gjørdist teirra framførsla ein ímynd uppá frælsi í eini verð, har religiøs kúgan og altjóða yvirgangur seta dagsskránna. “Life is music, have a beer. It’s important to have a good time” var boðskapurin millum lögini. Og tað kom so hesa lýtuna at vera etiska grundarlagið, sum tónleikurin var bygdur á.

Hesin bólkurin riggaði væl til G! skránnu, tí afromusikkur sum heild er nakað ókendur fyrri føroyingar. Føroyskir tónleikarar kunnu læra nógv av hesi mentanini, har musikalisku rútmurnar koma frá kropsligari koordinasjón, umframt at hesir tónleikarar ikki brúka nótar men læra musikkinn uttanat og samskipta sín-ámillum við at geva tekin.

Agent Fresco

Komin niðan á Spæliplássið leygarkvöldið vóru íslensku Agent Fresco í holt við fyrsta lagið. Talan var um ógvisligar rútmur við skallasmekkandi “breaks”, spælt av einum væl samanspældum bólki við tónleikarum á høgum støði.

Íslendski oddamaðurin, Arnór Dan Arnarson, segði, at hóast hann hevði stríðst við lungnabruna í seinastuni, hevði hann ikki latið tað forðað sær í at spæla á G!.

Bólkurin helt fram við skjótari